

de senere år, og det skyldes udelukkende den dårlige valutapolitik, der er ført.

Nu siger meget skuffende hr. Anders Andersen, at det vil han ikke være med til, fordi de pågældende mennesker har taget hensyn til det, når de har valgt at tage udenlandske finanslån. Ja men hr. Anders Andersen må jo da være klar over, at når de mennesker har taget udenlandske finanslån, så er det af én eneste grund, nemlig at det danske pengesystem ikke har kunnet give dem pengene. Det er ikke noget, de pågældende har kunnet tage i beregning, at der ville komme en ødsleregering som den, der tegnes økonomisk af hr. Per Hækkerup og den nuværende finansminister, eller at der ville komme en inflation som den, vi havde under den gamle regering, at der ville komme en oliekrise osv. Det er derfor helt forkert at sige, at de mennesker, der optog disse lån i 1971, eller hvornår de er optaget, må være forberedt på, at de selv uden skattefradrag skulle bære de devalueringstab, der kan blive tale om. Derfor holder betragtningen fra hr. Anders Andersens side ikke.«

Imidlertid nedstemte samtlige andre partier i folketinget fremskridtspartiets ændringsforslag, hvorfor den af ministeren foreslåede formulering nu indgår i lovgivningen.

Erfaringerne siden december 1975 har tydeligt vist, at fremskridtsadvarserne også på dette punkt var rigtige. De gentagne kronenedskrivninger i 1976, 1977, 1978 og 1979 har bevirket, at mange virksomheder med finanslån fra før 1. januar 1976 for eksempel i schweizerfrancs nu står på fallittens rand. Derfor kom fremskridtspartiet den 20. januar 1978 igen med sit forslag (L 171), se Folketingstidende 1977-78, forhandlingerne spalte 5904-5912, 11365 f og 11709 f, tillæg A spalte 3501.

Forslaget genfremsattes påny som L 54 af 24. oktober 1978. Det førstebehandledes den 21. november 1978 (spalte 2663-2675) og skatte- og afgiftsudvalget blev færdigt med at behandle det i begyndelsen af februar 1979. Som følge af udvalgets daværende SV/Lindinger/Steenholdt-baserede flertal nægtede udvalget imidlertid at afgive betænkning, trods kraftig protest fra fremskridtspartiets side. Forslaget bortfaldt derfor med folketingsårets udløb den 2. oktober 1979.

Fremskridtspartiets kraftige argumentation havde dog forinden båret nogen frugt. Skatteministeren fremsatte 15. maj 1979 et lovforslag (L 225), som dog tog en ganske lille smule af brodden af 1975-skandalen. Da fremskridtspartiet aldrig har været noget alt-eller-intet-parti, men til stadighed har stemt for nok så små fremskridt, støttede vi skatteministerens forslag, der herefter blev gen-

nemført som lov nr. 246 af 8. juni 1979, hvorved der tilføjedes nogle nye og udviklede og praktisk ret betydningsløse bestemmelser til 1975-lovens § 2 som nye stykker 4-7.

Ingen tvivl om, at fremskridtsforslaget imidlertid er væsentligt bedre. Det genfremsættes derfor herved. Vedtages det, bliver juni-loven af 1979 overflødig, og derfor er stk. 4-7 foreslået ophævet.

Den partigeistiske prestige hos socialdemokratiet og de andre, der stemte imod fremskridtsforslaget i december 1975 og igen den 1. juni 1978 og i maj 1979 (ændringsforslag nr. 1), må vige af hensyn til den sagligt rigtige løsning, som vil redde de mange arbejdspladser.

Det kan simpelt hen ikke være rigtigt blot af hensyn til partitaktikken at bevare den tilfældige dato 1. januar 1976 som den altafgørende skæringsdag for, om de mange virksomheder fortsat skal kunne bestå eller ej.

Vedrørende forslagens § 2 har forslagsstillerne gjort sig en del overvejelser om, hvorvidt man skulle følge det sagligt rigtige, men administrativt lidt besværlige helt at slette skæringsdagen 1. januar 1976 af lovtæksten, eller man alene skulle tillade fradrag med virkning for eksempel fra indkomståret 1977 eller indkomståret 1979. Da der er en del virksomheder, som vil komme ud i vanskeligheder, hvis man ikke sætter datoen til 1. januar 1976, har forslagsstillerne foretrukket denne ikrafttrædelsesbestemmelse. Det er selvfølgelig ikke noget ultimativt kardinalpunkt, men ikrafttrædelsesbestemmelsen i den foreslåede udformning vil kunne administreres uden besvær, når man bare fastholder, at der ikke er nogen initiativpligt hos skattemyndighederne. Omvendt bliver det selvfølgelig rigtigt, at statsskattedirektoratet bemyndiger de lokale ligningsmyndigheder til at genoptage skatteansættelserne for 1976, hvis der med henvisning til den nye lov kommer begæring herom fra den pågældende skatteyder, eller hvis skattevæsenet selv skulle blive opmærksom på forholdet.

Behovet for at gå helt tilbage til 1976 er så meget større, som højesteret den 28. november 1975 – altså under afslutningen af folketingsbehandlingen om ændrede kurstabsregler – afsagde en principiel dom (den såkaldte Esso-sag). Følgen af dommen, som folketinget ikke var opmærksomt på i 1975, er, at adgangen til kurstabsfradrag for lån optaget før 1. januar 1974 er væsentligt mere vidtstrakt, end ligningsmyndighederne antog, da folketinget i 1975 behandlede ovenstående regeringsforslag. Rækkevidden af højesteretsdommen er usikker, jfr. Skattepolitisk Oversigt 1976 nr. 5 side 4 f og Skattedepartementets rapport af 8. januar 1979 vedrø-